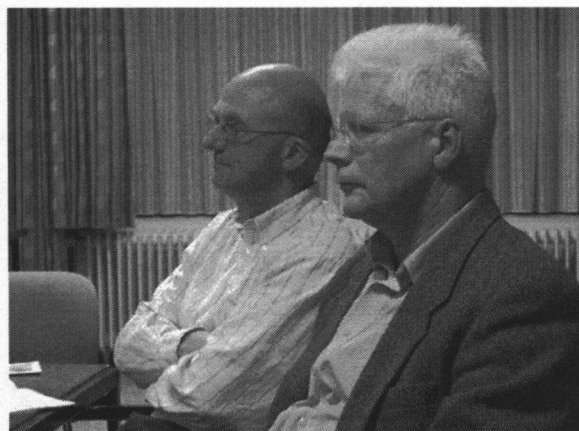

In gesprek met de nieuwe voorzitter

'Het moet leuk blijven, ook voor ons.'

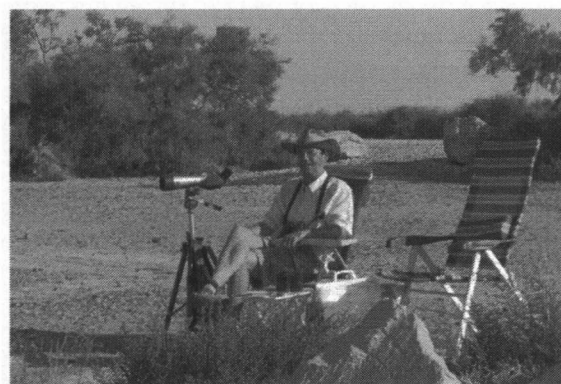
Piet Spoorenberg is de nieuwe voorzitter van de Vogelwerkgroep. Wie is hij en wat kunnen we van hem verwachten?

Lenny Langerveld

De oude (rechts) en de nieuwe voorzitter

Je bent dit voorjaar voorzitter van de vogelwerkgroep geworden. Wat vind je daarvan?
Ik wist dat Rien weg zou gaan en ik had helemaal niet de ambitie om voorzitter te worden. Maar ja, wie heeft dat wel, denk ik wel eens. We waren op zoek naar nieuwe bestuursleden en uiteindelijk hebben we Wouter Rohde gevonden die de excursies wel wilde organiseren. Verder had Juun de Boer zich aangemeld. Ik dacht: misschien wil Juun het wel doen, die heeft veel ervaring als bestuurder, maar Juun vond zelf dat hij nog te kort actief was binnen de VWG. Han Westendorp en Paul (welke Pauk van der Poel?) zagen het ook niet zitten en omdat ik al heel lang meedraai en de vereniging goed ken, dacht de rest dat ik wel een goede voorzitter zou zijn en heb ik maar ja gezegd.

Daar gaan je vrije avonden.

Pfff. Ja. Geen idee hoeveel tijd het gaat kosten.

Heb je andere klussen afgestoten?

Ja, ik zit niet meer in het coördinatieteam van de Avifaunagroep. Ik doe nog wel de werkgroep broedvogels met Dirk Prop, maar ik ga niet meer als bestuurslid van Avifauna vergaderingen voorbereiden en dergelijke.

Piet Spoorenberg en Adrie Vermeule

Waar ik ook mee ga stoppen is de adviescommissie van het Dineke Sluijter Vogelfonds. Daar zat ik in namens het bestuur en dat kostte stiekem ook wel de nodige tijd. Ik blijf wel veldwerk doen voor de broedvogelinventarisaties en de watervogeltellingen en blijf actief als excursieleider. Ik wil inhoudelijke dingen namelijk wel blijven doen. Het risico van bestuurswerk is anders dat je geen vogel meer ziet, en dat wil ik echt niet. Ik coördineer al tien jaar een van de gebieden van de broedvogeltellingen, namelijk de Waterleidingplas in Loenen en dat blijf ik doen. Ik onderhoud het contact met Waternet en met de boswachter en ik organiseer het rooster, zorg dat alle pasjes er zijn en dat soort dingen. Zelf loop ik ook zo'n vier à vijf keer per seizoen door het gebied.

Je bent razend actief in de vereniging. Waar doe je het voor?

Zo'n Vogelwerkgroep is een ontzettend mooi verband. Al die mensen die met vogels bezig zijn kunnen dat hier met elkaar delen. Ik heb

eigenlijk de illusie dat dit ook heel belangrijk is voor de bescherming van vogels in Het Gooi. Het feit dat je het organiseert en dat je mensen ergens enthousiast voor krijgt. Onderzoek, het tellen van de broedvogels, de weidevogelgroep, de roofvogelgroep, de ringers, enzovoort, die hun eigen onderzoek hebben, de cursusgroep die mensen in Het Gooi en verre omstreken bewust maakt van vogels. We hoeven allemaal geen topvogelaars te worden, maar het is wel zo dat als je eenmaal een keer naar vogels hebt gekeken of geluisterd, je toch wordt besmet met het virus. De een doet er veel aan en de ander minder, maar toch creëer je er draagvlak mee.

Keek je al naar vogels voordat je lid werd van de Vogelwerkgroep?

Ik kom uit een gezin met acht kinderen; ik was de vijfde. Mijn vader werkte bij Philips en wij woonden in een dorp onder Eindhoven. Ik denk wel dat ik mijn liefde voor de natuur van mijn vader heb. Hij hield ervan om de hei op te gaan en dan ging ik met hem mee. Ik herinner me mooie zomeravonden, toen daar nog wulpen broedden. Ik weet niet of je het geluid van baltsende wulpen kent, maar dat is zo bijzonder. Dat vergeet ik nooit meer. Ik was graag buiten. Met vriendjes de straat op, dolk om, stok erbij en brood mee voor de hele dag. Dan gingen we gewoon weg. Wandelen in de natuur, eksternesten uithalen of kraaiennesten. Van alles bekijken en beleven. Dan krijg je wel een bepaald gevoel voor de natuur.

Ging het je vooral om de vogels of ook om de planten?

Ik heb veel aan planten gedaan, maar het is echt begonnen met vogels. In Eersel op de middelbare school hadden we biologies. Er was een soort jeugdorganisatie voor natuurstudie en daar kwam een jongen een praatje over houden. Mij leek het wel wat, en toen heb ik samen met een vriend van mij maar meteen een plaatselijke afdeling opgezet. Binnen de kortste keren hadden we een groepje van vijftiengint mensen van de middelbare school. We deden ook excursies. Dat wil zeggen dat we op zondagochtend om acht uur gingen fietsen. We wisten van niets, maar we hadden verrekijkers en een boekje. Soms kwam er een ervaren excursieleider uit Eindhoven langs. We begonnen met vogels en later gingen we op paaskampen en zomerkampen ook plantjes kijken.

Heb je van de natuur ook je beroep gemaakt?

Ik heb in Wageningen Plantenziektenkunde gestudeerd. Toegepaste biologie, dus. Nu werk ik bij een organisatie die onderzoek doet aan landbouwgewassen. Het is een praktijkgerichte organisatie, onderdeel van Wageningen Universiteit en Researchcentrum. Ik ben hoofd van een groep die zich bezighoudt met gewasbescherming en met internationale projecten. Dat is een pittige baan. Maar dat vind ik in dit bestuur toch wel heel bijzonder. Het zijn bijna allemaal mensen met een zware baan. Ik vind dat wel opvallend. Dat de mensen die het toch al heel druk hebben, zoveel doen.

Niet iedereen wil zich zo vastleggen?

Ik denk dat het een misvatting is van bestuurswerk dat je dan niet meer vrij bent, want dan zou het niet goed zijn. Vind je dat je er altijd voor iedereen moet zijn, of zeg je nee, beste leden, jullie hebben je eigen verantwoordelijkheid, jullie moeten je eigen problemen oplossen. Voor ons is het onvermijdelijk dat we zeggen: hoe kunnen we dit met zo min mogelijk energie doen? Dat betekent ook dat we alert moeten zijn op mensen die eindeloos werk naar het bestuur (door)schuiven, of voor mensen die gaan zitten zeuren en zaniken. Dat gaan we natuurlijk wel meemaken, maar we hebben allemaal ook wel beroepsmatig geleerd hoe we daar mee om moeten gaan. Het moet leuk blijven, ook voor ons.

Dat is een mooie voorzet voor je voorzitterschap...

Ik denk dat we twee dingen moeten doen als bestuur. Ten eerste de verbindingen stimuleren tussen de verschillende groepen. Nu opereert iedereen nogal eens vanaf z'n eigen eilandje.

Begrijpelijk, want de trekkers van de groepen hebben het vaak al behoorlijk druk. Het zou leuk zijn om te bevorderen dat er meer interactie komt, zodat bijvoorbeeld de excursiegroep iets voor de cursusgroep kan betekenen, de roofvogelgroep iets voor de excursiegroep, enz. Op die manier versterk en stimuleer je elkaar. Ten tweede willen we mensen stimuleren om actief te worden. Mensen zijn terughoudend om iets toe te zeggen, want ze denken dat ze er dan tot in lengte van dagen aan vast zitten. Zo moet het niet zijn. Je kunt ook eens in de vijf maanden helpen met koffie zetten, of eens in de vier maanden een klus doen voor de club.

Wat als je actief bent geweest, wilt stoppen en geen opvolger kan vinden?

Nou ja, dan maar niet. Zo redeneer ik dan. En dan zul je zien, dan gebeurt er toch altijd wel iets. Iemand die ergens aan begint moet in alle vrijheid hier ook mee kunnen stoppen.

Over een eigen accommodatie hoef je je geen zorgen meer te maken, die hebben we nu: De Gooise natuurschuur.

Ja, dat is perfect. Al komt er natuurlijk wel van alles bij kijken. Je moet zorgen dat er mensen zijn om de deur open te maken, de sleutel te beheren, schoon te maken... en dat moet ook allemaal worden georganiseerd. Dat is natuurlijk wel heel wat anders dan wanneer je in de Bethlehemkerk een avond reserveert en de koster heeft alles klaar staan en ruimt na afloop op. We zijn bezig om mensen te zoeken die dit willen doen. Eén bestuurslid gaat in het stuurgroepje zitten om alle hoofdlijnen af te stemmen en er komt een soort uitvoerend punt waar wordt gepraat over koffie, koffiezetapparaten en al die praktische dingen die moeten worden geregeld. Als je met tien groepen in zo'n ruimte zit, heb je een hele beheersfunctie erom heen en dat is nog wel een uitdaging.

Zie je nog meer taken weggelegd voor de komende bestuursperiode?

Ik zou het zelf heel leuk vinden, als we als Vogelwerkgroep wat méér naar buiten zouden treden.

Waarom?

Ik denk vooral: om meer mensen het belang van vogels bij te brengen en het leuke van vogels, want dan worden die vogels meer

beschermd en beter verzorgd. Artikelen schrijven voor de Gooi- en Eemlander over wat we allemaal doen, maar ook openbare excursies organiseren voor belangstellenden. Wij hebben onze eigen vogel van het jaar, maar dat communiceren we helemaal niet naar buiten de verenigingen dat was eigenlijk wel ooit het idee. We missen duidelijk nog steeds een bestuurslid die communicatie in zijn pakket heeft. Ik wil kijken of ik een groepje kan vormen van mensen die het leuk vinden om zich hiermee bezig te houden. Als je tegen elkaar aanpraat, is het meteen een stuk leuker en inspirerender. En dan om de beurt zo nu en dan een stukje schrijven, bijvoorbeeld.

Laten we eindigen bij de vogels, waar het jou uiteindelijk toch allemaal om begonnen is. Wat was een bijzonder vogelmoment in de afgelopen jaren?

Daar heb ik er zo veel van! Laatst nog. Dat was in de Camargue. Daar waren we dit voorjaar met een groepje. En dan stonden we daar, bij een heel groot zoetwatermoeras, een enorm rietmoeras. Wij zaten in een oud klooster in een dorpje dat tegen het moeras aan lag. En dan sta je op een bruggetje, 's avonds... overal vogels. Purperreigers, zilverreigers, ibissen, kiekendieven, koereigers, rietvogels. Het ging maar door. En toen werd het donker en ging een enorm boomkikkerkoor aan de gang. Niet een of twee, nee duizenden. Oh, heerlijk. Dat zijn echt topmomenten en die heb ik wel vaker hoor.